

בעזחשי"ת

קרכה אר
נפשי גאר

ר"ג בעומר תשפ"ה

♦ גליון צ"ד ♦

מאמרי הכנה לר"ג בעומר
והפיוט הק' בר יוחאי עם ביאור נפלא
בדרך ההתעוררות לעבודת ה'

הזמנה אישית!

**בשבח והודיה לה' יתברך על כל הטוב אשר גמלני
הגני בזאת להזמין את מכריי וידידיי להשתתף בשמחת נישואיי
אשר תתקיים ברצו"ה בהר הקודש מירון שבגליל
ביום ח"י אייר ל"ג למטמוני"ם.**

השתתפותכם בשמחתי חשובה לי עד מאוד, היות ומסרתי את נפשי כל חי, ובפרט בשלוש עשרה שנות צער המערה, לעורר את רחמי ה' על נשמות ישראל שידעו כי לא עזבם אלוקיהם גם בימי הגלות החשוכים, ולהודיע לבני ישראל כיצד ה' יתברך קורא לכל אחד ואחד מהם 'בני יקירי'.

ואל תעלה בלב מי מכם מחשבה, וכי מי אני ומה חי, והלא ימצאון בתוך ההר ביומא דהילולא דילי רבבות אלפי ישראל, ולמה זה חשוב שגם אני הקטן והשפל אהיה שם.

כי דעו לכם שבשנה שעברה כאשר נבצר מרבבות אלפי ישראל לפקוד את מקום הקודש, (באשר לאו כל אחד סביל דא לזחול בשדות ובמדבריות, בהרים ובגאיות מתוך מסירות נפש לעלות וליראות במקום אשר בחר ה'), אזי לא די שכאב לי על חסרון האלפים והרבבות, אלא היה מורגש החסרון של כל יחיד ויחיד שלא עלה לאתרא קדישא ביומא דהילולא.

כי דעו לכם עם ה', אשר לא רק עבור הכלל כולו מסרתי את נפשי כל ימי חי, אלא אף גם עבור כל אחד ואחד ממש! ודעו לכם שכל עוד ישנו אפילו יהודי אחד בעם ישראל שלא מרגיש מוזמן ליום שמחתי, הרי שטרם כיליתי לקיים ולאמת הבטחתי שלא תשתכח תורה מישראל. כי אם ישנו עדיין יהודי שלא מרגיש חלק בשמחתי, הרי שמבחינתי הוא שרוי בשכחה! וכי איככה אוכל לשמוח במה שפעלתי להמתיק את קושי הגלות ולהבטיח גאולה ברחמים על ידי הזוהר הקדוש, אם עדיין ישנם יהודים שיודעים ממני ולא מרגישים חלק מהשמחה הגדולה שלי?!

על כן אבקש מכם, למרות שהשנה חל יומא דהילולא בערב שבת קודש, ויש בכך טרחה מיוחדת, בכל זאת לו ידעתם כמה חשובה לי השתתפותכם, מובטחני שהייתם באים גם כאשר זה בא בטרחה רבתי.

כמובן שהייתי שמח בהשתתפות כל אחד ואחד 'מבואו ועד צאתו', אבל על כל פנים די בראיית פניו באמירת 'לחיים' וריקוד קצר, כדי לדעת שגם את היהודי הזה זכיתי להוציא מרשת הגלות להכניסו תחת כנפי הגאולה!

הבהרה: אין צורך להביא מתנות כלשהן, כגון ידיעות נרחבות בספר הזוהר או קאדאטשקע נלהבת במרכז המעגל. אין צורך! אני רק מצפה לביאתו של כל אחד ואחד והשתתפותו הפנימית בשמחה!

החותן באקוס החתן

ג.ב. החתן ביקש ממני לשלוח הזמנה זו אליך באופן אישי!

לא מדובר ברשימת תפוצה כללית, אלא זוהי הזמנה אישית עבורך ממש!
ג.ב. החתן ביקש להדגיש: העיקר הוא לבוא ולשמוח! כמובן שזהו גם זמן מסוגל לשפוך את הלב ולפעול ישועות לכלל ולפרט, אבל העיקר הוא שמחת החתן! שחלילה לא יקרה מצב שמרוב התפילות יפלו לחשוב שמדובר בענין של גלות. כי ביום הזה קיבל החתן רשות משמיא שייחשב כביכול בית המקדש כבר בנוי בתפארתו!

לכן תבואו ותשפכו את הלב, אבל שזה יהיה מתוך אמונה ושמחה פנימית. בכח זה בוודאי תפעלו הכל לטובה!

ג.ב.ב. המתנה היחידה שכן אפשר להביא היא, למצוא עוד יהודי ולהאיר גם בו את ההבנה המאירה והמרוממת הזו!

החתן הבטיח שהוא ישים לב לכל אחד ואחד מהמשתתפים שישמחו בשמחתו, ויזכור אותו לטובה כל ימות השנה!

עולו ואתכנשו להילולא דרשב"!!

מאמר הכנה לקידוש

מבאר איך בל יהודי שותף ממש להקב"ה במעשה בראשית

אין לנו חפץ טוב אלא אתה! אורו של רשב"י

בזרעא חייא וקיימא, וכמובן שכך הוזה.

עוד מעט קט עוברים אנו את המחצית של ימי הספירה, הימים בהם אומר לנו ה' יתברך אכן הוצאתי אתכם ממצרים והענקתי לכם עוד ועוד השגות עליונות ונשגבות, אבל עכשיו הגיע הזמן שתשיגו את כל זאת בעבודה ויגיעה עצמית שלכם.

ואכן היהודי עובד ומשתדל למצוא חן בעיני ה', הוא מוסיף והולך בתורה, בתפילה, בעבודת המדות ובקדושה וטהרה, אולם למרות כל זאת לא נראה שמתקדם כאן משהו. אין ילדים! אין המשכיות לעבודה שה' יתברך מצפה מאתנו! כמה זמן כבר יכולים לשהות בלי ילדים?! ובפרט אחרי החסד הגדול שעשה אתנו ה' בהוציאו אותנו ממצרים!

ידוע המעשה שהיה עם בני זוג שלאחר שלא נפקדו בזש"ק, החליטו להתגרש. כאשר סיפרו לרבי שמעון בר יוחאי על החלטתם, אמר להם: כשם שהתחתנתם מתוך סעודה, כך תהיה גם פרידתכם מתוך סעודה. במהלך הסעודה כטוב לב הבעל ביין, נענה ואמר לאשתו, קחי לך מתנה מביתי את הדבר החשוב ביותר שתחפצי לקחת. השקתה אותו האשה יין עד לשכרה, וכאשר נרדם מתוך שכרותו, ציוותה לקחת אותו לביתה.

כאשר התעורר הבעל בבוקר ומצא את עצמו בבית אשתו, תמה עד מאוד. דיברה לו האשה: את פקודתך שמרה רוחי, כי אתה הוא הדבר הכי חשוב עבורי! כאשר שמע רשב"י על כך בירך אותם

שמחה יש כאן? והרי לא זכיתי
לילדים! אבל רשב"י מבקש, בכל
זאת...

מתיישב היהודי לסעוד את ליבו
בסעודת ההילולא המוגשת
כיד המלך, סעודת השמחה של
רשב"י. כטוב לב המלך ביין והנה
הוא שומע קריאה מן שמיא: מה
שאלתך וינתן לך!

כעת הזאת משקה היהודי את
עצמו בעוד ועוד יין מיינה של
סודות התורה, הסודות הנשגבים
שמתגלים על הקשר הנפלא בין
יהודי לבוראו. הן כך אמר רשב"י
בזוהרא קדישא דיליה: 'אילו היו
בני אדם יודעים כמה גדולה אהבת
ה' יתברך אליהם, היו שואגים
כאריות לרדוף אחריו!' אלו הן
סודות התורה! הפנימיות של
האהבה הגדולה שרוחש ה' יתברך
לכל איש ישראל. הסוד שמגלה לנו
שה' יתברך לא חפץ רק במעשים
חיצוניים ויבשים גרידא, אלא
הוא מצפה כביכול שנדע את גודל
הנחת-רוח שנגרמת על ידי כל
פעולה טובה של יהודי ועל ידי כל
תנועה ולו הקטנה ביותר שנעשית
לשמו יתברך.

בסעודת ל"ג בעומר זוכה גם מי

חלילה וחלילה עלולים לצוץ
מחשבות... שמא ואולי הגיע הזמן
להפריד החבילה חלילה... לא
ממש להפריד, כמובן, במעשים
החיצוניים נמשיך לעשות כל מה
שצריך, אבל בלי קשר פנימי, בלי
תקווה שעוד יצא מזה משהו. בלי
תקווה להגיע אי פעם לקדושה
אמתית ולקשר של קיימא.

מה עושים בכזה מצב? מגיעים
לרבי שמעון! (וזה כולל הן את יומא
דהילולא קדישא, וכן את הימים שמשבת
אויפרוף ועד לאחר שבעת ימי המשתה...).
מגיעים לרשב"י ומספרים לו על
הצער הגדול והנורא. כל כך רציתי,
כל כך השתדלתי, לא הולך! מה
אני יכול עוד לעשות?! החלטתי
שהגיע הזמן חלילה...

ורבי שמעון עונה לנגדו: שמעתי
את בכיותיך קורעות הלב, זה
באמת קשה וכואב ומצער ומייגע.
אבל במטותא ממך, כשם ששמחת
הנישואין הייתה בשירה וריקודים,
כמו כן גם עכשיו באתרא קדישא
שלי, תצא נא בשירה וריקודים!
אל תסתפק רק בבכיות ובתפילות,
אלא תרבה גם בשירה ושמחה בכל
עוז.

הלב לא כל כך מסכים, וכי איזו

שמעון, הלא זה מכבר נתונה
הבטחתי 'כי לא תשכח מפי זרעו'.
גם כשהיו מצבים שאף אחד לא
ראה שום תקווה שהיהודי עוד יזכה
אי פעם לבחינת בן וידע את אהבת
ה' אליו, גם אז לקחתי על עצמי את
הדבר הזה והבטחתי שעוד יבואו
ימים טובים ומושלמים!

ככל הדברים הללו וככל החזיון
הזה נעשה גם מדי שבת בשבתו
כאשר מקדשים על היי"ן - גימ'
סו"ד. בפרט כאשר זה בא אחרי
שירת בר יוחאי (בשבת קודש זו,
ויש שמזמרים זאת מדי שבת), כעת
מרימים את הכוס ומגיעים למסקנא
החד-משמעית: אין לי חפץ אחר
בעולם חוץ ממך! אכן מצד עצמי
אין לי תקווה לזכות לבנים, אבל
אני חפץ בך! נפשי חולת אהבתך!
נפשי יוצאת מרוב תשוקה להיות
יחד אתך! 'ויכולו' - כלתה וגם
נכספה נפשי אל דודיך!!!

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו!
בכח הבחירה הזו שמתעוררת בלב
היהודי מכוחו של רשב"י וכל
קדושו עמו, יכול כל יהודי לקבל
את האור של פנימיות התורה,
לדעת כי 'בנים אתם לה' אלוהיכם!

שלא נכנס לעולם של פנימיות
התורה, לשנות מהיין המתוק
והמשכר הזה. ואז הוא כביכול
מגיש גם לה' יתברך מהיין! כי על
ידי שאנו לומדים את סודות התורה,
בזה אנו כביכול מוזגים כוס יין
מלא לפניו יתברך! ומתוך משתה
היין הזה זועק לבו של היהודי
בקול גדול מסוף העולם ועד סופו:
**אין לי שום רצון אחר בעולם חוץ
ממך בעצמך!** אני לא יודע מה יהיה
איתי, אם אזכה לעולם הבא ואם
אירש גן עדן או חלילה את הפכו.
דבר אחד אני יודע עכשיו בזכות
השמחה של רבי שמעון, שאני לא
רוצה שום דבר אחר חוץ ממך ה'
אלוקינו! אתה הדבר הכי חשוב
עבורי בעולם ומבלעדיך אין לי
דבר אחר בחיים!

היהודי חוזר לרבי שמעון ומספר
לו את כל אשר נעשה. הוא מספר
לרבי שמעון שהוא בוחר בה'
יתברך בלבד!

נענה לעומתו רבי שמעון, אם
כן, שוב יכול אני לברך אתכם
שתתברכו בזרע של קיימא, שתזכה
להוליד מעשים טובים ברי קיימא
לנצח נצחים. ובאמת, אומר רבי

לחיות את אור ה' בפנימיות, באור הזמנים, בעולם שנה ונפש

מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' פרק י"ג

המשפיע מסביר לבחורים את ההבדל שבין דמיונות לבין חיבור פנימי עם המעשים, כי ההבנה בחשיבות המעשה שנעשה, הריהי ההיפך הגמור מדמיונות שווא שהם דברים לא אמתיים, שחושב שכבר זכה למדרגות ולשלימות מיוחדת יותר מחבריו וכיו"ב. משא"כ חיבור אמתי אינו תלוי כלל בדרגות של אנשים, אלא זהו החיבור הפשוט שנעשה בכל מצוה ומצוה בין נשמות ישראל לאביהם שבשמים.

בנימין: אני לא מבין איך אני יכול לחיות בצורה שכזו, הרי זו מדרגה של צדיקים נשגבים! וגם אם אני אדע ואבין את הכוונות שבכל מצווה ובכל תיבה, הרי לא יספיקו לי ימים ולילות כדי לכוון את כל מה שצריך!

המשפיע: אנסה לעזור לך לנסח את השאלה קצת יותר טוב. בטח ראיתם פעם סידור עם כוונות, נכון?

וועלול: כן, כמעט לכל מילה מוקדשים כמה וכמה דפים!

המשפיע: כל הכוונות הללו שכתובים בסידור, הם רק כוונות על כל תפילה ועל כל ברכה. כמו שאמרת, לכל מילה יש בלי סוף כוונות. אבל תלמידי הבעל שם כיוונו לא רק בזמן התפילה וקיום המצוות, אלא גם בכל תנועה ודיבור שלהם הם הכניסו ייחודים וכוונות, עד שלא הייתה נעשית אצלם תנועה בלי כוונה ויחוד מיוחדים.

בנימין וועלול: אבל רבוננו של עולם, איך?!

המשפיע: איך עושים את זה, זו כבר שאלה אחרת. אבל אנסה להסביר לכם משהו. הנה יש דעות בקבלה שישנם זמנים בהם לא מכוונים בכלל, ואפילו המקובלים הגדולים ביותר.

בנימין וועלול: מתי?

המשפיע: בימי הספירה. בימים אלו נוהגים רוב המקובלים שלא לכוון בכלל. לא ניכנס כעת לדעת הבעש"ט ותלמידיו בזה, אבל עכ"פ זוהי דעת הרש"ש שלא לכוון כלל, מלבד הכוונות של מצוות ספירת העומר בעצמה.

בנימין: המשפיע לא יכול 'לזרוק' לנו מושגים כאלו בלי להסביר אותם...

המשפיע: אשתדל קצת צדיקים שלי.

הנה בליל הסדר ה' יתברך מוריד לכל בני ישראל השגות נפלאות ואורות נשגבים של קדושה וקרבת ה'. זה נעשה בכל מיני אופנים, ובכל מעשה שלנו בליל הסדר נעשית המשכה מסוג אחר. יש למשל בחינת אבא, לדעת שה' יתברך הוא אבי ואני בטל אליו, ויש בחינת קשר כמו בן כלפי אמו, ובכל אלו ישנם כמובן אופנים רבים לאין שיעור, למשל כמו ההבדלים שבין ילד קטן לילד גדול וכיו"ב. כמובן שכל הבחינות האלו הם רק כדי לשבר את האוזן, וכעת גם לא נאריך בהם יתר על המידה. והאמת היא שלכוון את כל הכוונות ממש, זוהי עבודה גדולה גם למקובלים גדולים ביותר.

ומה קרה אחרי ליל הסדר? מה נעשה עם כל ההרגשה הזו של ההתעלות וקרבת ה'?

וועלול: המשפיע מתכוון לשאול מה קורה על פי קבלה, או מה קורה במציאות...

המשפיע: שתיהם. שני הדברים הללו הולכים בדרך כלל יחד.

אומר לכם אני, אחרי הסדר, הכל נעלם! לא שחלילה הפסדנו את מה שקבלנו. מה שנעשה עשוי, אבל עכשיו זה כבר לא מורגש כבתחילה.

בנימין: אבל למה? למה לקחת לנו את מה שקיבלנו? ואם ה' לא רוצה שיהיה לנו את זה, אז למה הוא נתן לנו את זה מלכתחילה?

המשפיע: שאלה טובה שאלת. האמת היא שהשאלה הזו היא לא רק על ליל הסדר, אלא על כל זמני ההתעלות שלנו במהלך השנה.

התשובה על כך היא אמנם עמוקה, אבל באמת היא פשוטה בתכלית.

היות ומדובר בכל כך הרבה פרטים ואורות, והיות ואין לנו כלים להכיל כל כך הרבה אור, לכן נלקח מאתנו האור כדי שנכין עבורו כלים.

בנימין: אבל מה זה עוזר?

המשפיע: על ידי מצוות ספירת העומר שאנחנו מקיימים מדי יום, על ידי המצווה והתפילה וההשתוקקות שלנו להתקרב לה', על ידי כל אלה יורד אלינו כל יום אור נוסף מהאורות שקבלנו בליל הסדר.

וועלוול: אמרתם מקודם שלא מכוונים היום כוונות אחרות, מה העניין בזה?

המשפיע: הכוונה בכך היא שה' יתברך מצפה מאתנו שבכל יום יתבטא הקשר שלנו אתו דווקא בצורה המיוחדת לאותו היום, יום אחד בצורה של גדלות המוחין ויום אחר בקטנות. לכל יום יש את החיבור של אותו יום. לכן יש עניין שלא לכוון כוונות אחרות כדי שלא לבלבל את הבניין ואת האופן שה' יתברך רוצה להיות קשור אתך דווקא בצורה זו.

וועלוול: זה מושג שלא שמעתי עליו מעולם! זה נכון תמיד, או רק

בספירת העומר? האמת היא שאני הרבה פעמים נפגש עם הנקודה הזו, למשל כשאני לומד אני מתחיל לחשוב אולי צריך עכשיו להתפלל, וכשאני מתפלל, אולי צריך ללמוד וכן הלאה.

המשפיע: יפה מאוד וועלוול, אני שמח לראות שאני מדבר עם בחורים מביני עניין, נבונים שמבינים דבר מתוך דבר. אתם בעזרת ה' תגיעו רחוק, רק תמשיכו לחפש ולחפש!

שתדעו שזה דבר שנכון כל השנה! כל דבר שאתה פועל עכשיו בקדושה, בין בתורה, בתפילה או בחסד ובכל דבר אחר, כעת ה' יתברך לא רוצה שתחשוב על שום דבר אחר! אם באמצע מעשה חסד, תצטער למה אתה עכשיו לא בבית המדרש, הרי זו פגיעה גדולה במצוות החסד חלילה! עכשיו עליך לגמור את המצווה שאתה עוסק בה, ולאחר מכן יחזור לתלמודו.

בנימין: גם לי יש את הבלבול הזה שוועלוול דיבר עליו, לא בדיוק בדוגמאות שהוא אמר, אבל למשל כאשר ההורים שלי בקשו ממני משהו, הייתי עושה את זה, אבל על הזמן הייתה לי הרגשה של ביטול תורה. מה שקרה זה, שאחר כך הייתי כל כך סחוט ושבור, עד שגם אחר כך כבר לא הייתי לומד.

המשפיע: טוב רבותי! הגיע הזמן להתחיל לעבוד את ה'! לחשוב מה הוא רוצה ממני עכשיו, ותו לא מידי! כמובן שתלמוד תורה כנגד כולם, ואנחנו צריכים להתפלל ולשאוף לזכות לכך, אבל אם יהודי מצטער חלילה במצווה שהוא עושה, הרי זה סימן שיש כאן משהו עקום! תסלחו לי שאני אומר כך, אבל אני מתכוון גם על עצמי, פשוט הזכרתם לי איך הייתי נראה כשהייתי בגילכם וזה מצער אותי מאוד... אבל גם לזה אין זמן עכשיו, אנחנו עסוקים רק במה שצריך לעשות עכשיו, יבוא זמן ונעשה כולנו חשבון הנפש על מה שעשינו או לא עשינו בעבר.

סיפורי מעשיות
מעשה ג' מחנך

וַיֵּשׁ אֵילָן, שָׁאֵם הָיָה אוֹתוֹ הָאֵילָן נִשְׁקָה, לֹא הָיָה נִשְׁאָר
מִמֶּנּוּ (הֵינּוּ מִן הַשָּׂדִים) בָּלוּם. עַל כֵּן עוֹמְדִים יוֹם וָלַיְלָה מֵאֲתָנּוּ,
שְׁחוּפְרִים וְאֵינָם מְנִיחִים מִיָּם לְהָאֵילָן. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: לָמָּה
עוֹמְדִים יוֹם וָלַיְלָה? כִּי־נִין שְׁחוּפְרִים פֶּעַם אַחַת לְמַנַּע הַמַּיִם,
דִּי. הַשֵּׁיב לוֹ: שֵׁשׁ בִּינֵינוּ מְדַבְּרִים, וְאֵלּוּ הַמְדַבְּרִים הוֹלְכִים
וְעוֹשִׂים מַחְלָקֶת בֵּין מֶלֶךְ זֶה לְמֶלֶךְ אֲחֵר, וְעַל־יִדְיָיָה נַעֲשֶׂה
מְלָחְמָה, וְעַל־יִדְיָיָה נַעֲשֶׂה רְעִידַת הָאָרֶץ, וְנוֹפֵל הָאֲדָמָה
שְׁסָבִיבוֹת הַחֲפִירָה, וְיוֹכֵל לָבוֹא מִיָּם לְהָאֵילָן. עַל כֵּן עוֹמְדִים
תָּמִיד לְחֹפֶר, כַּנִּ"ל

צורות מבהילות ומבעיתות,
עם כמה ראשים וכו'. ברוך ה'
בימינו לא יודעים מהם, אבל
הם קיימים. כהיום הם מופיעים
בצורות שונות, בכל מיני תאוות
של אכילה וממון וכיו"ב, בכלים
שונים ומשונים והמסתעף. כל
הכוחות המושכים הללו, אינם
אלא שדים ממש! כל הכוחות
שמפתים את היהודי להימשך
אחריהם במקום לראות את האמת
של הבריאה ושל ה' יתברך.

כבר הרחבנו בתחילת המעשה
שישנו אילן המובא ב'פתח
אליהו' עי"ש. ושם מבואר כי
'איהו שקיו דאילנא', ישנם
אמנם עולמות וספירות וכו',
אבל אם לא ה' יתברך שמשקה
אותם, דהיינו אור ה' שמאיר
בתוך הספירות, הרי נשארת כל
קדושתם כגוף בלי נשמה!

הנה מובא בחז"ל שישנה
מציאות של שדים בכמה וכמה

אילו היה היהודי משכיל להבין שכל אלו אינם אלא כוחות רוחניים שמקורם באותם שדים, הוא היה מביט בצורה אחרת לגמרי על כל אותם נסיונות. אלא שהאדם טועה לחשוב שזוהי חלילה האמת שלו עצמו.

ויש אילן שהוא העולמות של הקדושה וכל סדר הספירות, אשר אם היו משקים אותו, הרי שכל השדים היו נאבדים, כי אז היו רואים איך שכל העולמות כולן אינן אלא מציאות ה' יתברך, והוא לבדו מהווה ומחיה את כל הבריאה. וכאשר היו מבינים את זה, הרי שכל כוחות הרע היו מתבטלים ולא היה להם מקום כלל וכלל.

אבל הכוחות האלו אינם רוצים להיאבד מהעולם, ולכן הם כל הזמן חוֹפְרִים וְאֵינָם מְנִיחִים מַיִם לְהָאֵלָן. הם יוצרים בור שיחצוץ ולא יתן למימי האין סוף להגיע אל הספירות. דהיינו שהם מפרידים את אור ה' ממציאות העולם, ומציירים כביכול לא שייך לחיות עם אור ה' בכל הדברים שבעולם. והלא האמת היא שבכל דבר ודבר מהחיים,

יכולים להכניס ולחיות בו את אור ה'. כאשר מדובר בענייני פרנסה, והיהודי נעצר להתבונן מי הוא זה ואי זה הוא שנותן לו את השכל איך ובמה להשקיע, מי הוא שמביא את נשיאות החן בעיני הקונים.

גם אל תוך האוכל יכולים להכניס את הקב"ה, כאשר יחשוב לרגע מי נתן בו באוכל טעם ערב כל כך, הלא זהו דבר ה' שמחיה כל דבר ודבר! אדרבה, זוהי גדולתו של ה' יתברך שהוא יכול גם להחיות את העולם כולו, וגם לתת לבני העולם לטעות ולחשוב כביכול האוכל הוא זה שמחיה את האדם! זהו הרי חידוש עצום!

אלא שישנם כוחות של קליפות ושדים שמונעים את האדם מלראות את האמת ואת האור שמחיה כל דבר ודבר.

וזאת יש לדעת כי הדבר אשר נותן לאותן הקליפות כח וחיות, הם אלו הדיבורים האסורים, לשון הרע ורכילות. הן כה גילו לנו חז"ל שחמורה לשון הרע כנגד עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים! ולמה כל כך

חלילה כל הצרות וכל החורבנות
שבעולם!

הוא אשר מסופר כאן שמה
שגרם למפולת החול היה בגין
הדיבור של שד אחד על השני,
מה שמוריד כח רע על הזולת.
ולעומת זאת נבין כמה גדול
כוחו של דיבור שבצד הקדושה
שמביא חיות עצומה לעולם!
הן דיבור של תורה ותפילה,
והן דיבורי שבח של יהודי אחד
על רעהו, כמה כח יש בכל אלו
להחריב את מציאות השדים!

מה טוב ומה נעים להקדים לכל
פעולה שעושה תפילה קצרה,
רבנו של עולם ברצוני לעשות
כך וכך, עזור לי לעשותו מתוך
אמונה שלימה ולראות אותך
בתוך כל דבר ודבר ממש!

גדול הוא חטא הלשון? הביאור
בכך הוא כי הנה כל העבירות
שאדם נכשל בהן, הרי הם באים
מכח התאוה שמושך את האדם
ליפול בהם. לעומת זאת חטא
הלשון מה טעם ומה הנאה יש
בו? מה יתרון לבעל הלשון?
אלא מה גורם לו לאדם לדבר
סרה בחברו? המחשבה כביכול
פלוני עשה לי עוול. המחשבה
הזו מנתקת כביכול את הפעולה
שנעשתה, מהקב"ה! כביכול
חלילה לא ה' פעל זאת.

נמצא שדיבור רע על יהודי,
גורם לניתוק של מציאות ה'
מהעולם ויצירת מציאות נפרדת
רח"ל! מובן אם כן היטב למה
חשובה עבירה זו כשלושת
החמורות ה"נ. מכאן נובעים

ביאור נפלא בדרך התעוררות לעבודת ה' על הזמר הקדוש 'בר יוחאי'

(ביאור מקוצר- הובא בגליון בשנה שעברה -
ובעז"ה עוד חזון למועד להרחיב עוד ועוד בביאור השיר הקדוש)

עומדים אנו בימים הסמוכים להאי יומא קדישא ל"ג בעומר, יומא דהילולא דהתנא האלוקי רשב"י זיע"א. בימים אלו חופף עלינו ועל נשמותינו אורו הגדול, והלבבות מלאים וגדושים ברגשי הקודש של יום ההילולא הקדוש. באזני רוחנו מצטלצלים בנעימה צלילי שירת 'בר יוחאי', השיר אשר נכתב בקדושה ובטהרה מתוך כיסופי קודש לאתרא קדישא מקום מנוחת הצדיק, ואשר התקדש בקדושה עליונה על ידי רבבות אלפי ישראל שמשוררים אותו בסילודין, מתוך התקשרות הלב והנפש לאורו הגדול של האי בוצינא דנהורא.

אכן כן, כל אחד באשר הוא מרגיש התעוררות רבתי בשירת הזמר הקדוש, התעוררות כללית מעצם הדיבור אודות רשב"י, אבל רוב הציבור אינו מחובר למילים הנעלות אשר הם למעלה מהשגותינו הדלות. על כן באנו בזאת בס"ד להציע פירוש בהיר על תיבות השיר הקדוש בדרכי העבודה, באופן שכל אחד ואחד יוכל להכין עצמו על ידי שירת הזמר, לקבל את אורו הגדול של רשב"י.

ענין שירות ותשבחות בכלל, ולכבוד הצדיקים בפרט

הנה בספה"ק דרך מצוותיך להרה"ק בעל 'צמח צדק' מבאר את ענין אמירת הלל, כי כאשר משבחים ומהללים את ה' יתברך, הרי בכך מוציאים אנו את התארים שלו יתברך מן הכח אל

הפועל. ולמשל כאשר אנו אומרים שה' יתברך הוא רחמן, בזה גופא אנו מעוררים לעילא את מדת הרחמים ומוציאים אותה מן הכח אל הפועל.

וכעין זה איתא בספה"ק ליקוטי מוהר"ן כי לאחר שתלמידי הרשב"י אמרו בפניו את שבחיו, זה גרם לכך שהוא גילה להם עוד ועוד סודות וחידושים מכבשונו של עולם.

מכל האמור נשכיל להבין שהזמירות אותם אנו משוררים לכבוד התנא רשב"י אינם רק כדי לעורר את ליבנו בלבד, אף שגם זה חשוב מאוד. אלא אנו משוררים ממש לכבודו של רשב"י, ונשמתו הקדושה שומעת את שירתנו ועל ידי כן הוא מתעורר לפעול ולהמשיך עוד ועוד המשכות קדושה וישועה לעם ישראל.

בר יוחאי, נמשחת אשריך, שמן ששון מחבריך:

בר יוחאי - מפליא עד מאוד הוא תואר זה בו מכנים את רשב"י 'בר יוחאי', וכי למה לא להשתמש בשמו הקדוש? אלא יש לבאר כי התנא רבי שמעון נשלח אלינו לגלות ולהאיר לנו את הידיעה וההתחזקות בעצם המציאות שאנו בנים למקום ב"ה! וידוע הפסוק אשר חקוק על פתח הכניסה לחצר הקודש במירון: **'כי לא תשכח מפי זרעו' ס"ת יוחאי (עי' ל"מ בהקדמה).** ויש לומר שלכן מכנים אנו אותו דווקא בשם **'בר יוחאי'**, כי הלא כל חכמי דורו אמרו שעתידה תורה שתשכח מישראל, כי הם סברו שאם אין לנו את השראת השכינה שבביהמ"ק, אין חלילה תקווה להמשך הקשר בין עם ישראל לאביהם שבשמים.

אבל רשב"י פעל שגם בתוככי הגלות ימשיך להיות הקשר האיתן בין ה' יתברך לבניו כמו אב אוהב שלעולם לא ינתק את הקשר עם בנו אהובו. ובפרט אלו ההולכים לאורו של רשב"י, אשר הם זוכים ליהנות מאור ההשגה הזו בכל עוז.

נמשחת אשריך שמן ששון מחבריך - זכית להיות נמשח כמו מלך וכהן שנמשחים בשמן המשחה לתפקידם. וגם אתה נמשחת לתפקיד הגדול הזה,

להאיר לעם ישראל את הקשר שלהם עם ה' יתברך גם בימי הגלות. לכן באים כולם אליך ושרים ומזמרים לכבודך, כי הרי אתה הוא משיח ה' אשר תפקידך הוא ללחום את מלחמת ה' ולהאיר לכולם את האמת הזו.

וגם 'חברייך', התנאים בני דורך וכל צדיקי הדורות מסכימים על ידך. על כן משוררים אנו ומשבחים לך 'אשריך' שזכית להיות מושיען של ישראל ולהימשח לעבודה קדושה זו. ומפילים אנו תחנונים לפניך שתהיה לנו לעזר שנזכה ללכת לאורך.

בְּרִי יְהוָהי שְׁמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ, נְמוֹשְׁחַת מְמֻדַּת הַקֹּדֶשׁ, נְשֹׂאת צִיץ נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ, חָבוּשׁ עַל רֹאשְׁךָ פֶּאֶרְךָ:

שמן משחת קודש - בהדלקת המדורות בשמן ולבת אש, מושחים אנו כביכול אותך רבי שמעון כמשיח מלחמה, להאיר את הלבבות שלנו בתקווה ואמונה.

ציץ נזר הקודש - הרי אתה כמו הכהן הגדול שהתעטר בציץ הקדוש על מצחו. וכדאיתא באוהחה"ק:

לרצון להם לפני ה'. צריך לדעת מה ענין יגידו ב' תיבות אלו שבהם יהיה לרצון לפני ה'. ואולי שיכוון באומרו "קדש" על ישראל כאומרו (ירמי', ב) 'קדש ישראל', ותיבת לה' ירצה, כי כללות ישראל הנקראים 'קדש הם לה' - חשוקים! דבוקים! משועבדים! ולזה יהיה לרצון לפני ה', שיש לו רצון בישראל באמצעות הכתב, והוא סוד (שה"ש, ו) 'אני לדודי', ובזה יתרצה דודי לי!

אתה רבי שמעון הרי אתה כעת משמש במקום הכהן הגדול לכפר על כל עוונותינו, על ידי שאתה מאיר לנו את עובדת היותנו רצויים לפני ה'! ומבקשים אנו שוב שתאיר בנו את הדעת הזו!

חבוש על ראשך פארך - אתה הוא זה אשר תמיד הולך ומגלה את הפאר והכבוד שיש לקב"ה מעם ישראל. זהו פארך, הפאר שאתה גילית לנו.

בְּרִי יוֹחָאִי מוֹדֵעַ מִזֶּכֶר יְשֻׁבָּת, יוֹם נִסְתָּ, יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחֲתָּ, בְּמוֹעֶדֶת צוּרִים שְׁעִמּוּדָתָּ, שֵׁם קִנִּית הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ:

שם קניית הודך והדרך - הרי כל אחד ואחד עובר בחייו קשיים ומעברים רבים, ובדרך כלל נוטים אנשים לסבור שדברים אלו מהווים מניעה מעבודת ה'. אבל את ר' שמעון זכית להתעלות ולהתקדש דווקא מתוך כל הקשיים הנוראים שהיו מנת חלקך, וזכית למעלות גדולות ונוראות שכאלו.

על כן מבקשים אנו שתלמד אף אותנו ותאיר לנו כיצד יתכן לעבוד את ה' בתוך כל הקשיים והניסיונות שלנו, וכיצד נזכה דווקא על ידי כל אלו לעבוד את ה' בשלימות, ולזכות לראות דווקא מתוך אותם מקומות חשוכים, הוד והדר בעבודת ה'.

בְּרִי יוֹחָאִי עֲצֵי שִׁטִּים עוֹמְדִים, לְמוֹדֵי ה' הֵם לְוֹמְדִים, אֹרֶךְ מִפְּלֹא אֹרֶךְ הַיָּקוֹד הֵם יֻקְדָּם, הֵלֵא הֵמָּה יוֹרֵךְ מוֹרֵיךְ:

עצי שיטים עומדים - יעקב אבינו הוריד עמו למצרים עצי שיטים, כיון שהוא ידע שעתידים בניו לצאת משם, והם יצטרכו עצי שיטים כדי לבנות מהם את המשכן. כמו כן גילית אתה ר' שמעון סודות נפלאים, אשר אם אמנם לזמנך ולשעתך הדברים עדיין לא היו כל כך נצרכים כדי לשרוד את החיים. אבל אתה כבר ראית אז את אשר יקרה אותנו באחרית הימים, ובעיניך הצופיות ראית את מצבינו השפל כהיום הזה. לכן הקדמת רפואה למכה, וגילית כבר אז את סודות התורה. כי על ידי סודות אלו מתגלים רחמי ה' יתברך ואהבתו העצומה לעמו. ועל ידי זה אתה בונה עצי שיטים לעשות משכן קדושה ומקום להשראת השכינה בתוך ליבנו.

לימודי ה' הם לומדים - על ידי לימוד תורתך, אנו נדלקים ומאירים באור היקוד בקדושה נפלאה.

בְּרִי יוֹחָאִי וְלִשְׁמֵיהּ תַּפּוּחִים, עָלִית לְלִקּוּט בּוּ מִדְּקָחִים, סוּד תִּזְרָה בְּצִיּוּצִים וּפְרִיחִים, נַעֲשֶׂה אָדָם נֶאֱמָר בְּעִבְרִי:

בזוהר הקדוש מכונה הגן-עדן בשם 'שדה תפוחים'. ר' שמעון עלה לגן עדן להוריד לנו משם 'טועמיה' מהאור הגדול השוכן שם, וזאת על ידי תורתו של ר' שמעון שזוכים דרכה לחיות בגן עדן כאן בעולם הזה מתוך תענוג ושמחה, מתוך כך שיודעים ומבינים עד כמה חשוב כל מעשה שאנו עושים לכבוד ה' יתברך. ואנו יודעים שכל הסודות שגילית לנו הם אינם אלא כטיפה מן הים מהעולמות העצומים שיתגלו בפנינו בגן-עדן עצמו.

נעשה אדם נאמר בעבורך - הנה 'עבורך' לא נאמר, אלא בעבורך'. ויש לפרש דהיינו בזכותך. כי כל אחד ואחד מהמקושרים לר' שמעון יכול להגיע למדריגה זו, לדעת שכאשר ה' יתברך ברא את האדם כדי לקבל ממנו נחת רוח, הרי שגם אותי הוא הכניס בכלל הזה של 'נעשה אדם!' כי גם ממני הקטן עולה נחת רוח גדולה לה'.

אכן כל עוד האדם לא זכה להתקרב לפנימיות הדברים, הרי שחיו מתנהלים בחיצוניות, וכל המבט שלו הוא רק על חיצוניות הדברים. ולכן הוא סובר שרק הצדיקים הנשגבים יכולים להכלל במה שנאמר 'נעשה אדם'. עד שמאיר עליו אורו של רשב"י, והריהו זוכה לאור האמת הפנימית.

בְּרִי יוֹחָאִי נֶאֱזָרַת בְּגִבּוֹרָה, וּבְמִלְחָמַת אִשׁ דִּת ה'שְׁעָרָה, וְחָרֵב הוֹצֵאת מִתְעָרָה, שְׁלֵפֶת נָגַד צוֹרֵרִיךְ:

נאזרת בגבורה - הנה מדי יום ביומו מברכים אנו ברכת 'אזור ישראל בגבורה', וקאי ברכה זו על החגורה החוצצת בין הלב לערווה, ובכך מאפשרת להתפלל כהלכה. והענין הפנימי בזה הוא, שלבני ישראל יש את היכולת והכח להתפלל ולפעול בתפילתם, על ידי שהם מפסיקים וחוצצים בין ליבם לתאוות העולם.

והנה בספר הזוהר הקדוש מתגלית מחד גיסא האהבה הגדולה של

ה' יתברך לעמו. אך מאיד גיסא גם מבואר היטב היטב חומר הענין של השמירה על גדרי הקדושה, ועל החובה העצומה המוטלת עלינו להתרחק מכל דבר המנגד לקדושה. ורק על ידי שמתרחקים כראוי מן הכיעור ומן הדומה לו, זוכים להתפלל כדבעי.

כן מצינו ברשב"י עצמו, אשר הוא היה שלימות הקדושה כראוי, ועל ידי כך זכה לחרב התפילה, כפי שאמר יעקב אבינו ע"ה 'בחרבי ובקשתי', ותרגומו 'בצלתי ובבעותי'. כי את כל המלחמות שיש לרשב"י עם הקליפות, הריהו מנצח בכח התפילה. וזאת מלמד אותנו ר' שמעון, להתאזר בעוז ובגבורה לשמור על קדושתנו, ועל ידי כך יתקבלו כל תפילותינו ונזכה להינצל מאויבנו.

וזהו מיסודות דרך החסידות, אשר הדרך הנכונה לזכות להישמר בקדושה ולתקן את המדות ולהזהר מחטאים היא, מלבד עצם העבודה גופא בסור מרע ועשה טוב, העיקר הוא תפילה (הרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זיע"א ועוד). כי בתפילה מעוררים את מדת הרחמים לתקן את כל הדברים בשורשם ולא רק לשבר את חיצוניותם בלבד.

בזה יבואר שפיר הקשר בין תחילת הבית 'נאזרת בגבורה' להמשך 'וחרב הוצאת' וכו'. כי על ידי הקדושה הרמוזה באיזור, זוכים לחרב התפילה. כי בלעדי הקדושה קשה עד מאוד להתפלל ולחוש מתיקות בתפילה. וכן לאידך גיסא, עיקר תיקון הקדושה ותיקון המדות בפנימיותם הוא על ידי כח התפילה כאמור. כך זוכים להשיג את פנימיות העניינים בשלימות בזכות אדוננו בר יוחאי אשר גילה והאיר את המציאות הפנימית של כל העניינים. ובזכותו נזכה אף אנו להשיג העניין בשלימותו.

**בר יוחאי למקום אבני שיש הגעת לפני אריה ליש, גם גלת מוֹתֶרֶת על עִישׁ,
תִּשְׁחֲרֵי וְיָמִי יִשְׁחָרֵךְ:**

למקום אבני שיש הגעת - מסופר בגמרא (חגיגה יד:) שכאשר עלו רבי עקיבא ותלמידיו בעליות גדולות בעולמות העליונים, אמר להם רבי

עקיבא: 'כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור אל תאמרו מים מים'. כמובן שהדברים עמוקים וטמירים, אבל מה שאפשר ללמוד מזה כפי השגותינו הוא, שר"ע הזהיר את תלמידיו, אל תאמרו שחלילה ישנם שני רשויות, מים עליונים ומים תחתונים, העולמות הרוחניים והעולמות הגשמיים. כי באמת הכל רשות אחת בלבד, והכל הוא אחדות גמור עם ה' יתברך אין עוד מלבדו. ואכן רק מי שהשיג ענין זה בשלימות יצא בשלום, ומי שלא השיג זאת, לא שב משם.

אבל רבי שמעון בר יוחאי אשר הוא התלמיד אשר זכה להשיג בשלימות את הסוד הזה, אשר כל העולם כולו הוא אך ורק אחדות ה', ואין שום דבר הנבדל ממציאות ה'. עליו נאמר 'למקום אבני שיש הגעת'.

ופני אריה ליש - רשב"י השיג את בחינת אריה שבמרכב העליונה, שהוא השורש שממנו נמשכת ומשתלשת אהבת ה' יתברך לעמו. וזאת אומרים אנו לר' שמעון: אתה השגת את שלימות גודל האהבה שה' יתברך אוהב אותנו, וכדאיתא בזוה"ק שאם היו בני אדם יודעים את גודל אהבת ה' יתברך אותם, היו שואגים כאריות לרדוף אחריו. ומבקשים אנו בזאת שנזכה גם אנחנו שתתגלה עלינו גודל אהבה רבה ועצומה זו.

גם גולת כותרת על עיש - אמרו חז"ל (ברכות נט.) שכאשר רצה הקב"ה להביא את המבול נטל שני כוכבים ממזל 'כימה' והביא את המבול. וכאשר ביקש לסתום את הנקב, נטל שני כוכבים ממזל 'עיש' וסתמו. ואיתא שלעתיד לבוא עתיד להחזירם לעיש.

כי הרי המבול בא בגין חטאי הדור, ורשב"י בכוחו להגן על כל הדור ולכפר על כל עוונותיהם, עד שכל ימיו אשר חיה אות הקשת לא נהיה. כי אות קשת באה כאשר ראוי להביא מבול לעולם ורק בגלל השבועה שנשבע ה', אינו מביא מבול. אבל בזכותו של רשב"י שמכפר על כל החטאים, הרי הוא מתקן את השורש של חטא המבול. והרי זה בחינה כפי שיהיה לעתיד לבוא שימלא הקב"ה את החסרון של מזל כימה. כי ר' שמעון הריהו מגלה ומאיר בעולם את האור של לעתיד לבוא ומתקן את כל הפגמים.

תשורי ומי ישורך - אין בעולם מי שמשיג ורואה באור בהיר כל כך את ההשגה הנפלאה אשר אתה משיג בגודל אהבת ה' יתברך לבניו אהוביו.

**בַּר יוֹחָאי בְּקֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, קו יְרוּק מִחֻדָּשׁ חֲדָשִׁים, שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת סוּד חֲמִישִׁים,
קִשְׁרֵת קִשְׁרֵי שִׁי"ן קִשְׁרִיד:**

בקודש הקדשים - אתה נכנס בקודש הקדשים לכפר על בני ישראל, וזאת על ידי קו ירוק מחדש חדשים, כדאיתא בליקו"מ כי קו ירוק עניינו הוא הבזיונות שעוברים על הצדיקים ובזכותם יכולים הם להמשיך רחמים וחסדים על עם ישראל.

מחדש חדשים - הצדיקים ממשיכים כח לעם ישראל לשוב ולהתחדש למרות כל המעברים והקשיים שעוברים עליהם. כי ישראל נמשלו ללבנה ששבה להתחדש ולהתמלאות דווקא אחרי שהתמעטה עד קצה האחרון. וזה גם ענין **שבע שבתות** - שבע שבועות הספירה בהם מתכווננים בני ישראל לקראת החתונה הגדולה ביום הנ' - סוד חמישים - על ידי כל סוגי המצבים שעוברים על היהודי בימי חייו.

ומנין לנו הכח לשוב ולהתחדש למרות כל היסורים והרדיפות שמכל עבר ? זהו בזכותך רשב"י שעברת כל כך הרבה יסורים וקשיים, והיית טמון בעפר הארץ במשך י"ג שנים. ואמרו חז"ל שכאשר חמיו של רשב"י, התנא רבי פנחס בן יאיר ראה את מצבו הקשה לאחר ששהה במערה, בכה ואמר: אוי לי שראיתך בכך. ענה לו ר' שמעון: אם לא ראיתני בכך, לא היית מוצא בי את כל מה שהשגתי. כי ר' שמעון מעורר בעם ישראל את ההתפארות שמתפאר בהם ה' יתברך, אשר זהו ענין קשרי שִׁי"ן קשריד - קשר התפילין ששומר על התפילין שלא יפלו. כך רשב"י שומר על בני ישראל שלא יפלו בשום מצב, וכך יכולים הם לשוב ולהתחדש למרות כל מה שעובר עליהם.

**בַּר יוֹחָאי יו"ד חֲכֻמָּה קְדוּמָה, הַשְׁקָפָה לְכַבּוּדָה פְּנִימָה, ל"ב נְתִיבוֹת רֵאשִׁית
תְּרוּמָה, אֶת פְּרוֹב מְמִישָׁה זֵין, אֲנִיד:**

השקפת לכבודה פנימה - אתה רשב"י השקפת לעומק פנימיות סיבת בריאת העולם ועומק סוד חכמת התורה. אשר תכלית הכל היא לגלות כי הכל נברא בשביל ישראל. והיהודי הוא כמו התרומה והחלה של כל העולם, ראשית תרומה - ראשית ענין הבריאה כולה!

את כרוב - הכרובים שהיו בקודש הקדשים הריהם מסמלים את הקשר שבין הקב"ה לכנסת ישראל, אשר הם מאוחדים ומיוחדים באהבה רבה. אתה ר' שמעון הוא זה שמגלה את הסוד שאנחנו הכרוב השני!!!

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת מלהביט כי רב לה, תעלומה ואין קורא לה, נמת עין לא תשודך:

הנה על העולם הבא כתיב 'עין לא ראתה אלוקים זולתך', כי לא ניתן לשער ולתאר מה שקורה בעולם העליון כלל וכלל. וכמו כן יש לדעת גם בעבודת האדם בעולם הזה, שגם אחרי שזוכה להשיג סודות עליונים, עליו לדעת ולהבין שהוא עדיין לא התחיל להשיג באמת בשלימות את גדלות ה', ולא לשגות בדמיונות שהנה כבר זכה להשיג כל מה שאפשר, ומכאן ואילך יכול לנוח בשלווה על מקומו.

כך היה אצל ר' שמעון שהשיג כל כך השגות נוראות ועצומות מה שאין הפה יכול לדבר ואין השכל יכול להשיג, ומכל מקום ככל שהשיג עוד ועוד, השיג עד כמה שעוד יש להשיג בגדלות ה'. וכמו כן המקושרים לר' שמעון זוכים להבנה הזו שכמה שהשגת והבנת, עליך להמשיך ולעלות עוד ועוד. עד שמגיעים לר' שמעון בר יוחאי ושרים ומזמרים לכבודו, ועל ידי כך הוא כביכול מתעורר להשיג עוד ועוד, ולשוב ולהשפיע גם עלינו מהשגותיו הנוראות בלי לעצור לעולם.

וזהו שבח גדול ונפלא כעין מה ששבחה התורה את משה רבנו שלמרות כל מה שהשיג, היה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה. כי אחרי כח השגותיו, ידע והבין כמה נפלאות ורחוקה היא שלימות ההשגה.

בְּרִי יִצְחָא אֲשֶׁרִי יוֹלְדֶתְךָ, אֲשֶׁרִי הָעַם הֵם לְזִמְדָּךְ, וְאֲשֶׁרִי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדְךָ, לְבוֹשֵׁי חֹשֶׁן תְּמִיד וְאוֹרִיךְ:

אשרי יולדתך - אשרי הוריך שילדו אותך, וגם אשרינו תלמידיך לומדי תורתך שאנו נחשבים כבניך. אשרינו שאנו זוכים ללכת לאורך ולהבין את הסודות אשר אתה מגלה לנו. ועל כולנה הסוד הגדול של גדלות שבטי ישראל אשר שמם חקוק על אבני החושן, כל שבט בצבע וגוון משלו. כי כל שבט בעם ישראל מעלה נחת רוח למעלה כפי הדרך שבה הוא עובד את ה'. זהו הסוד הגדול אשר כל סודות התורה הם לבושים לסוד הזה.

תומיך ואוריך - בכוחו ובאורו של ר' שמעון זוכים אנו להדרכה נכונה ואמתית כמו באורים ותומים, כיצד לחיות את חיינו בצורה נכונה, מתוך אמונה ושמחה, באורו של ה' יתברך בכל דבר ודבר.

אֲשֶׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדֶךְ

מחודשים, מאירים ומתוקים מדבש.

וכאשר תחזינה עינינו את הצמא הגדול לשמוע את דבר ה', שוב איננו יכולים להחשות ולמנוע טוב מבעליו, על כן הולכת וגדלה תפוצת הגליון עד כי גדלה מאוד בחסד ה' אשר עלינו.

ועל של עתה באנו אליכם אחים יקרים אשר שותים לרוויה מהבאר הנובעת מים זכים וערבים, מרווים ופוקחי עינים:

בתקופה האחרונה הולכות ההוצאות וגדלות עד כי הגדילו! סך הוצאות כתיבת והדפסת הגליון מדי חודש מסתכמים באלפים רבים אשר אין לנו מהיכן להשיגם!

במטותא מכם אחים יקרים, בימים אלו בהם מאיר אורו הגדול של התנא האלוקי, האור אותו אנו עמלים להנחיל במשך השנה כולה, אנא! הטו שכסם ובואו לעזרת ה' בגיבורים בתמיכה הגונה ובעין יפה, כדי שנוכל להמשיך במלאכת הקודש ביתר שאת וביתר עוז, להביא את דבר המלך ודתו לעוד ועוד נשמות ישראל המשתוקקים וצמאים לאור כי טוב!

בטוחים אנו וסמוכים כי חכמי הלב אשר יקחו מצוות ויעמדו לימין הדבר הנשגב והמאיר הזה, בוודאי יזכו להתברך בכל מיליד מיטב ברוחניות ובנשמויות, ויזכו במדה כנגד מדה לאור ה' אשר עליהם יורח ויאיר את חייהם בערבות נעימות ידידות אהבת אב לבנים. ובזכות אור הגאולה אשר תזכו להזריח בתוככי הגלות, נזכה בקרוב לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

לקראת יומא דהילולא רבא דהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, נפנה נא בזאת לכלל קוראי ולומדי הגליון דגן, אשר כשמו כן הוא, זוכה להביא גאולת הנפש לאלפים ולרבבות מישראל מדי שבת בשבתו.

כפי שרואות עיניכם מישרים, זוכים אנו להוציא לאור מדי שבוע גליון נכבד זה, אשר מטרתו ויעודו הם להביא בפני אחינו בני ישראל את האור הגדול שגילו לנו מרגן הבעל שם טוב הקדוש ותלמידיו אחריו זי"ע, האור הגדול והנורא אשר בוקע ועולה מסוד תורה הבהיר שגילה התנא האלוקי מסוד נסתרים. האור המופלא רום מעלה שמאיר את אפלת הגלות בקריאה הנצחית 'אנן בחיבותא תליא מילתא'!

די לנו בדרישות השלום הנלהבות שמתקבלות מדי שבוע בשבוע מקוראי הגליון, אשר המה מעידים ואומרים בפה מלא כי הדברים האמורים בו שינו את חייהם מן הקצה אל הקצה, הכניסו את הא' – אלופו של עולם אל תוך ה'גולה', והנה זכו ל'גאולה'!

כעת בעמדנו כשנתיים מעת החלנו להפיץ את דבר ה' אשר ביד עבדיו הצדיקים, ולאחר שבמערכת הגליון מתקבלים כל העת עוד ועוד בקשות מיהודים רבים ברחבי ארה"ק ואף מחוצה לה, אשר אומרים המה מי יראנו טוב, ומבקשים הם את אשר אהבה נפשם, הלא היא אהבת ה' יתברך לעמו, אשר מתבארת, מתבהרת ומתבררת הדק היטב במאמרים הנפלאים, בשפה ברורה ובכיווני מחשבה

בעתירת המברכים בידידות נפש, מערכת הגליון 'נפשי גאולה'

לתרואות ניתן לפנות ד: 052-7662543